

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗ

Υποστρατήγου ε.α. Νικολάου Ζαρκάδα

ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΜΑΣ “ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ”

Ιούλιος 2021 Συμπληρώνονται σαράντα επτά χρόνια από την αποφράδα εκείνη ημέρα, το Σάββατο 20 Ιουλίου 1974, κατά την οποία οι τουρκικές δυνάμεις κατοχής εισέβαλαν στη μαρτυρική Μεγαλόνησο, κατέβαλαν το 37% του εδάφους της, δημιούργησαν 200.000 πρόσφυγες, εγκατέστησαν κατοχικό στρατό, εποίκησαν την κατεχόμενη περιοχή, ανακήρυξαν τουρκοκυπριακό “ψευδοκράτος” και διατηρούν, μέχρι σήμερα, την Κύπρο χωρισμένη σε δύο κοινότητες.

Τις υπέρτερες σε δύναμη, άρτια εξοπλισμένες και με ασφάλεια και κυριαρχία υποστηριζόμενες από αέρα και θάλασσα τουρκικές δυνάμεις αντιμετώπισαν οι μονάδες της Εθνικής Φρουράς Κύπρου, της Ελληνικής Δύναμης Κύπρου {ΕΛΔΥΚ} και από την νύκτα 21/22 Ιουλίου και η Α΄ Μοίρα Καταδρομών.

Τον άνισο, επικό, σκληρό και απελπισμένο αυτόν αγώνα οι Έλληνες αξιωματικοί και οπλίτες διεξήγαγαν με ηρωισμό, αυτοθυσία, αυταπάρνηση, καρτερικότητα και πρωτοφανή αποφασιστικότητα. Όλοι τους παρέμειναν πιστοί στον στρατιωτικό τους όρκο “μέχρι της τελευταίας ρανίδος του αίματός μου...”, παραμέρισαν τον κίνδυνο του θανάτου και σκέφτηκαν μόνον την υπεράσπιση της τιμής, της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας της Κύπρου.

Είναι δύσκολο έως αδύνατο να περιγράψει κάποιος τον ηρωισμό, την αποφασιστικότητα και την αυταπάρνηση των αξιωματικών και οπλιτών. Όσοι συμμετείχαν και έζησαν τις πολεμικές επιχειρήσεις, όσοι ήρθαν σε άμεση επαφή με την θυσία και τον θάνατο, όσοι συμπολέμησαν στο αυτό χαράκωμα και είδαν δίπλα τους συμπολεμιστές τους να πέφτουν αιμόφυρτοι δεν μπορούν να ξεχάσουν τις τραγικές και δύσκολες εκείνες στιγμές των πολεμικών επιχειρήσεων. Κι όμως αυτοί δεν δείλιασαν μπροστά στην υπεροπλία του εισβολέα και ο πόθος για την νίκη ήταν αυτός που φλόγιζε τις καρδιές τους και συνεχώς όπλιζε το χέρι τους.

Βέβαια, η παρέλευση των σαράντα επτά χρόνων έχει αμβλύνει την αίσθηση της προσφοράς αίματος στην Κύπρο κατά το 1974. Κανένας όμως δεν μπορεί να αμφισβητήσει το μέγεθος του αιματηρού αγώνα, ο οποίος άφησε εκατοντάδες νεκρούς και αγνοούμενους στα πεδία των μαχών ηρωισμού και αυτοθυσίας της Κερύνειας, του Πενταδακτύλου, της Λευκωσίας.

Στη μνήμη λοιπόν και τη δόξα αυτών των γενναίων και ηρωικών πεσότων, των τόσο παρεξηγημένων και αγνοημένων από την Πολιτεία, επιζητούμε την αποκατάσταση της ιστορικής μνήμης και της αλήθειας.

Σήμερα, σαράντα επτά χρόνια μετά, όλοι οι πολεμιστές της Κύπρου, περιμένουν με υπομονή και καρτερία την αναγνώριση της εθνικής προσφοράς τους και την ηθική ικανοποίηση με την απονομή του “Μεταλλίου Επιχειρήσεων Κύπρου”. Νόμος έχει ψηφιστεί και ισχύει, εκτελεστικά διατάγματα έχουν εκδοθεί και δημοσιευθεί, μετάλλια καθορίστηκαν, προϋποθέσεις απονομής προσδιορίστηκαν, αναφορές – βεβαιώσεις - εκθέσεις ως δικαιολογητικά υποβλήθηκαν, επιτροπές και πορίσματα συντάχθηκαν και όμως όλα αυτά βυθίστηκαν στα λασπόνερα της γραφειοκρατίας και της σκοπιμότητας και παραμένουν σε κάποια αραχνιασμένα συρτάρια των αρμοδίων.

Βέβαια, η Πολιτεία από το 2008 με τον νόμο 3670/2008 {ΦΕΚ 117 Α'} απένειμε στους φονευθέντες και αγνοούμενους αξιωματικούς και οπλίτες διοικητικά και συνταξιοδοτικά τον καταληκτικό βαθμό της στρατιωτικής ιεραρχίας. Τελευταία δε με το νόμο 4714/2020 {ΦΕΚ 148 Α'} απένειμε ισόβια τιμητική παροχή στους Έλληνες οπλίτες λόγω συμμετοχής τους στα γεγονότα της Κύπρου {άρθρο 95}. Από την τελευταία αυτή τιμητική, προσωρινή και αμεταβίβαστη παροχή άδικα, καταχρηστικά και αδικαιολόγητα εξαιρέθηκαν οι ανθυπασπιστές και οι αξιωματικοί. Μια εξαίρεση, η οποία δημιουργεί πικρία μεταξύ των στελεχών, δεδομένου ότι οι οπλίτες ενήργησαν και πολέμησαν με τις οδηγίες, κατευθύνσεις και διαταγές των αξιωματικών τους, με τους οποίους βρέθηκαν στο ίδιο χάρακωμα καθ' όλη την διάρκεια των επιχειρήσεων. Οι αξιωματικοί δεν την επιζητούν ως οικονομική παροχή ή διοικητική προαγωγή, αλλά ως ηθική αναγνώριση της πολυαίμακτης εθνικής προσφοράς τους.

Μέχρι σήμερα, η πολιτική και η στρατιωτική ηγεσία του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας δεν αποφάσισε να εξετάσει, να ερευνήσει, να εκτιμήσει, να επιβραβεύσει ή να απορρίψει τις ενέργειες και τις πράξεις των

μονίμων και εφέδρων στελεχών, οι οποίες περιγράφονται στις πολεμικές εκθέσεις και στις προτάσεις απονομής ηθικών αμοιβών των μονάδων, των συγκροτημάτων ή των σχηματισμών, που συμμετείχαν στις πολεμικές επιχειρήσεις στην Κύπρο. Οι απόρρητοι εθνικοί λόγοι του παρελθόντος, μετά την δημοσιότητα του “Φακέλου της Κύπρου” έπαυσαν πλέον να υπάρχουν. Είναι ιστορικά άδικη και ασεβής η μη ηθική αναγνώριση της προσφοράς τους και να συνεχίζει να τους αγνοεί η Πολιτεία.

Οι Έλληνες αξιωματικοί και οπλίτες πήγαν εκεί που τους έστειλε η Πατρίδα, πολέμησαν και αποφασιστικά, βάδισαν την οδό της αυταπάρανης, έγραψαν “Νέες Θερμοπύλες” στο στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ, υπερασπίστηκαν την μαρτυρική Κύπρο. Δεν είναι δυνατόν να διαγράφεται και να ξεχνιέται η ηρωική και πραγματική προσφορά τους και να μη τιμώνται η επικίνδυνη αποστολή “ΝΙΚΗ”, η αποφασιστική και αποτελεσματική συμμετοχή της Α΄ Μοίρας Καταδρομών στις επιχειρήσεις του αεροδρομίου της Λευκωσίας ή ο τιτάνιος αγώνας της ΕΛΔΥΚ.

Υπάρχει μια σκόπιμη και άδικη μομφή κατά των Ελλήνων αξιωματικών, ότι αυτοί με το “άφρον και προδοτικό” πραξικόπημα στις 15 Ιουλίου 1974, προκάλεσαν την τουρκική επέμβαση και έφεραν την τουρκική κατοχή στη Μεγαλόνησο.

Η εντύπωση αυτή δεν είναι σωστή. Κατηγορηματικά απαντούμε, ότι δεν είναι το πραξικόπημα, το οποίο προκάλεσε την σχεδιασμένη και αποφασισμένη τουρκική επέμβαση και έφερε τους Τούρκους στην Κύπρο. Το πραξικόπημα υπήρξε και αποτέλεσε το πρόσχημα και το κάλυμμα της εισβολής. Ο πραγματικός λόγος ανάγεται στη σφαίρα της γεωστρατηγικής και των συμφερόντων των Μεγάλων Δυνάμεων και της Τουρκίας.

Όλα τα στοιχεία, που υπάρχουν δεν δικαιολογούν αυτή τη γενικευμένη μομφή και είναι άδικο να κατηγορούνται συλλήβδην οι Έλληνες αξιωματικοί, για οτιδήποτε κακό και ανάποδο συνέβη στην Κύπρο και μάλιστα να γίνεται λόγος ακόμη και για προδοσία. Συνεπώς είναι άδικος ο μεθοδικός διασυρμός, η συνεχής κατηγορία, η στοχοποίηση, η απαξίωση και η κατασυκοφάντησή τους με τον χαρακτηρισμό ως “προδότες”. Αντίθετα, πιστεύουμε ότι, είναι ιστορική αδικία και ασέβεια η μη απόδοση σ’ αυτούς των οφειλομένων ηθικών αμοιβών.

Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2021